

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **P. R.**
bytem X.
zastoupeného advokátem JUDr. Radoslavem Bolfem
sídlem Zádušní 2590/2, 276 01 Mělník

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraj Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2018, č. j. KUJI 12453/2018, sp. zn. OOSČ 15/2018 OOSC/8,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 11. 2017, č. j. OSOD/1097/17/IR (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), a přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5, kterého se minimálně z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 4 písm. c) v návaznosti na ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona, a přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, kterého se minimálně z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, a to tím, že dne 27. 6. 2017 v době kolem 11:20 hod jako řidič motorového vozidla X. reg. zn. X. projížděl po pozemní komunikaci silnice I. třídy č. 19 ul. Havlíčkovu náměstí v obci Žďár nad Sázavou, ve směru jízdy od ulice Horní, kde se na světelném signalizačním zařízení na křižovatce ul. Havlíčkovu náměstí – Neumannova – Dolní – Žižkova (u místního kulturního domu) zařadil do jízdního pruhu pro odbočení vlevo označeného vodorovným dopravním značením č. V 9a „Směrové šipky“, přičemž následně nerespektoval červený světelný signál „Stůj!“, který svítil na semaforu pro tento směr jízdy, a zároveň dopravní značku č. V 9a „Směrové šipky“, kdy se s vozidlem rozjel do křižovatky a pokračoval v jízdě rovně na ul. Dolní, kde byl ihned zastaven hlídkou Policie ČR (dále též „PČR“), která po celou dobu jela za tímto vozidlem a protiprávní jednání nahrávala na kameru umístěnou ve služebním vozidle.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona v návaznosti na ustanovení § 35 písm. b), § 41 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2 500 Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. a vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 26. 3. 2018, doručené krajskému soudu dne 28. 3. 2018, žalobce konstatoval následující.
5. Žalobce byl přesvědčen, že se přestupku porušením ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona nedopustil, neboť se řídil stejným světelným značením jiného jízdního pruhu, jehož směrem nakonec i jel. Žalobce na křižovatce vjel do levého jízdního pruhu pro odbočení vlevo, kde zastavil, neboť v tomto směru svítil červený světelný signál. Původně měl žalobce v úmyslu odbočit vlevo, nicméně později si uvědomil, že potřebuje jet rovně. Počkal, až z pravého jízdního pruhu odjedou všechna vozidla, poté se rozhlédnutím přesvědčil, že pravý jízdní pruh pro jízdu rovně či odbočení vpravo je volný a že světelné signalizační zařízení mu umožňuje průjezd rovně, poté světelně signalizoval odbočení do pravého jízdního pruhu a z křižovatky se rozjel ve směru rovně za posledním

vozidlem odjíždějícím právě z pravého pruhu. Při rozjíždění se na světelném značení pro pravý jízdní pruh objevil žlutý světelný signál, který řidiče opravňuje k pokračování v jízdě za předpokladu, že řidič již nemůže vozidlo bezpečně zastavit. Žalobce již nemohl vozidlo zastavit, neboť signalizoval průjezd do pravého jízdního pruhu a právě se rozjížděl. Naopak kdyby se měl ve chvíli rozjíždění zastavit, mohl by ohrozit ostatní vozidla, která by později mohla přijíždět a řadit se do pravého jízdního pruhu. Smyslem řešení celé situace bylo právě dosažení jednání neohrožující život, zdraví nebo majetek jiných osob. I dvoučlenná hlídka příslušníků policie vypověděla, že obviněný svým jednáním nikoho neomezil ani neohrozil.

6. Žalobce poznamenal, že byl ve městě Žďár nad Sázavou poprvé a řídil se navigačním zařízením, jehož fungování bylo na chvíli přerušeno a správný směr žalobce zjistil, až když byl zařazen ve špatném jízdním pruhu. Situaci vyřešil, aniž by ohrozil kohokoliv jiného. Žalobce si byl vědom zařazení do špatného jízdního pruhu, nicméně se nedomníval, že by se dopustil přestupku projetí křižovatky ve směru, ve kterém by světelné signalizační zařízení zobrazovalo červený světelný signál, neboť v tomto směru nepokračoval v jízdě. Žalobce neodbočoval vlevo na červenou, ale pokračoval rovně ve směru jízdy, kde svítila barva oranžová. Uvedené skutečnosti jsou patrné z kamerového záznamu. V tomto směru proto žalobce považoval napadené rozhodnutí za nesprávné.
7. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 6. 2018 s tvrzením žalobce, že vjel do křižovatky na žlutý světelný signál, nesouhlasil. Z dokumentace pořízené PČR je patrné, že žalobce stál jako první na křižovatce v jízdním pruhu, pro který svítil červený světelný signál. Povinností žalobce bylo se tímto signálem řídit. Povinností každého účastníka řízení je řídit se pravidly upravenými silničním zákonem. Z toho lze usoudit, že každý účastník silničního provozu se spoléhá na to, že tato pravidla budou dodržována ostatními účastníky silničního provozu. Pouze za tohoto předpokladu lze hovořit o bezpečnosti silničního provozu.
9. Jednání žalobce, který vjel z jízdního pruhu, pro který svítil červený světelný signál, do křižovatky, vytvořilo nebezpečnou situaci pro ostatní účastníky silničního provozu, pro které bylo toto jednání žalobce překvapivé, neboť žalobce nedodržel zákonem stanovenou povinnost řídit se světelným signálem pro jízdní pruh, ve kterém stál.
10. Žalovaný byl proto přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

12. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
13. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
14. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
15. Pro řádné posouzení dané věci považoval zdejší soud za nutné shrnout podstatné skutečnosti, jež jsou obsahem správního spisu.
16. Ve správním spise se nachází mj. úřední záznam ze dne 27. 6. 2017, č. j. KRPJ-67660-2/PŘ-2017-161420, vypracovaný PČR, dle kterého dne 27. 6. 2017 hlídka PČR prováděla dohled nad silničním provozem, kdy v době okolo 11:20 hod byla na světelné křižovatce ulic Havlíčkovo náměstí, Neumannova, Žižkova a Dolní. Zde před služebním vozidlem zastavilo jako první v křižovatce vozidlo X., černé barvy, reg. zn. X., které stálo v odbočovacím pruhu světelné křižovatky, který odbočoval doleva na ulici Žižkova, přičemž měl zapnuté levé směrové světlo. V této době svítila pro příslušný jízdní pruh světelná signalizace červené barvy „STŮJ!“. V pravém pruhu, který náleží pro jízdu rovně na ulici Dolní a směrem doprava na ulici Neumannova svítila v tu dobu světelná signalizace zelené barvy „VOLNO“, v tomto pruhu projížděla vozidla. V 11:18 hod se v pruhu příslušném pro vozidla jedoucí rovně a doprava rozsvítila světelná signalizace oranžové barvy, když vozidlo stojící před služebním vozidlem zapnulo pravé směrové světlo a ve svém pruhu projelo rovně přes hranici, která je tvořena bílou plnou čarou do křižovatky, dále přes přechod pro chodce a za ním dále pokračovalo do pravého pruhu na ulici Dolní. Při tomto nikoho neomezilo ani neohrozilo. Hlídka se rozhodla vozidlo zkontrolovat a za křižovatkou vozidlo následovala a vyzvala k zastavení. Po celou dobu měla hlídka vozidlo na dohled.
17. V oznámení přestupku ze dne 27. 6. 2017, č. j. KRPJ-67660/PŘ-2017-161420, sepsaném PČR na místě zastavení vozidla, žalobce k věci uvedl, že byl v místě přestupku poprvé v životě, jel podle navigace. Při zastavení v levém pruhu zjistil, že měl jet rovně. Počkal, až z pravého pruhu odjedou všechna vozidla a poté dal směrovku doprava, zařadil se do správného pruhu. Nikoho neohrozil ani neomezil. Pravý pruh byl v tu dobu úplně prázdný.
18. K úřednímu záznamu bylo připojeno CD, jeho obsahem je videozáznam, na kterém je zachycena nyní posuzovaná situace, jakož i fotodokumentace vytvořená z daného videozáznamu. Na pořízeném kamerovém záznamu je zřejmé, že vozidlo PČR jelo za vozidlem žalobce již několik minut před zastavením v inkriminované křižovatce. Vozidlo žalobce následně na křižovatce zajelo od odbočovacího pruhu vlevo, označeného směrovými šipkami, pro který na světelném signalizačním zařízení svítil signál s červeným světlem „STŮJ!“. Na vozidle žalobce zřetelně svítilo znamení o změně směru jízdy vlevo a následně zastavilo před příčnou souvislou čarou. Na signalizačním zařízení pro jízdu rovně a vpravo svítil signál se zeleným světlem „VOLNO“. Vozidlo žalobce stálo přibližně 8

vteřin v levém odbočovacím pruhu, poté se na vozidle žalobce rozsvítilo znamení o změně směru jízdy vpravo a po projetí vozidla X., jedoucího rovně, se vozidlo žalobce rozjelo rovně do křižovatky, následně vybočilo mírně a vpravo a dále pokračovalo rovně v jízdě. V době, kdy vozidlo žalobce rozsvítilo znamení o změně směru jízdy vpravo a rozjíždělo se do křižovatky, svítil na signalizačním zařízení pro jízdu vlevo stále signál s červeným světlem „STŮJ!“ a na signalizačním zařízení pro jízdu rovně a vpravo se v okamžiku rozjezdu vozidla žalobce a průjezdu vozidla X. rozsvítil signál se žlutým světlem „POZOR!“.

19. Ve správním spise je dále založen výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 4. 7. 2017, dle kterého žalobce měl 7 záznamů v přestupcích a jeho aktuální stav bodového hodnocení osoby byl 5 bodů.
20. Dne 17. 10. 2017 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz sp. zn. OD/1097/17/IR, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Žalobce proti příkazu podal dne 27. 10. 2017 odpor.
21. Žalobci bylo následně zasláno předvolání obviněného k ústnímu jednání, které bylo správním orgánem I. stupně nařízeno na den 28. 11. 2017.
22. Dle protokolu o ústním jednání ze dne 28. 11. 2017, č. j. OD/1097/17/IR, žalobce k věci vypověděl: *„K přestupku, který je mi kladen za vinu, po zhlédnutí kamerového záznamu pořízeného z přední palubní kamery služebního vozidla hlídky PČR OOP Žďár nad Sázavou uvádím, že jsem projel křižovatku směrem, který byl označen na semaforu oranžovou, tedy v tu chvíli, kdy jsem křižovatkou projížděl. Přiznávám, že jsem se dopustil přestupku špatného zařazení do jízdního pruhu. Vše vzniklo situací, že jsem měl přerušenu navigaci, při znovu spuštění jsem zjistil, že jsem ve špatném pruhu.“*
23. Dle protokolu o výsledku svědka ze dne 28. 11. 2017 svědkyně J. B. k věci uvedla: *„K věci uvádím, že někdy v létě roku 2017 jsem jela jako spolujezdec ve vozidle s p. R. a to ve Žďáře nad Sázavou. K věci mohu uvést, že když přijel ke křižovatce, tak se zařadil do odbočovacího pruhu doleva, a zjistil, že je ve špatném směru, tak se zařadil doprava a projel na křižovatce, kdy určitě nebyla na semaforu v tomto směru červená. (...) Tam jsme stáli a na semaforu doleva svítila červená. Když zjistil, že máme jet rovně, tak přešel do pravého jízdního pruhu, který je pro jízdu rovně a tam svítila zelená. Když jsme projížděli, už nevím, zda nesvítila oranžová.“* Svědkyně si již nepamatovala, zda se žalobce z odbočovacího pruhu doleva rozjel rovně do křižovatky a pak teprve v křižovatce přešel do pravého jízdního směru.
24. Správní orgán I. stupně vydal dne 29. 11. 2017 prvostupňové rozhodnutí. V tom mj. uvedl, že na základě pořízeného kamerového záznamu je dostatečně prokázáno protiprávní jednání žalobce, resp. nerespektování červeného světelného signálu „STŮJ!“, který svítil na semaforu pro směr jízdy vozidla žalobce, a zároveň nerespektování dopravní značky č. V 9a „Směrové šipky“, přičemž hlídka policie po celou dobu jela za vozidlem žalobce a protiprávní jednání nahrávala. Správní orgán I. stupně uvedl, že se žalobce do pravého jízdního pruhu nezařadil, stále stál v odbočovacím jízdním pruhu pro směr jízdy vlevo. Následně pokračoval v jízdě rovně, tedy nerespektoval signalizační zařízení s červeným světlem a zároveň vodorovné dopravní značení, které žalobci přikazovalo pokračovat v jízdě vlevo. Na danou situaci dle názoru správního orgánu I. stupně nelze vztáhnout

výjimku, že žalobce mohl pokračovat v jízdě, neboť byl při rozsvícení signálu již tak blízko, že by nemohl vozidlo bezpečně zastavit, neboť se s vozidlem teprve rozjížděl a vyjížděl z odbočovacího pruhu pro směr jízdy vlevo. Protiprávní jednání neomlouvá ani to, že byl žalobce ve Žďáru nad Sázavou poprvé a jel podle navigace. Pokud žalobce zjistil, že stojí ve špatném pruhu, měl odbočit vlevo, přejet most a na přilehlém parkovišti se otočit a pokračovat v jízdě dle změněného plánu. Výpověď svědkyně vyhodnotil správní orgán I. stupně jako nevěrohodnou a účelovou ve snaze pomoci vyhnout se žalobci postihu za protiprávní jednání, která byla vyvrácena pořízeným kamerovým záznamem.

25. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 13. 12. 2017 odvolání, které dne 22. 12. 2017 doplnil, přičemž v odvolání uplatnil shodné námitky jako v podané žalobě.
26. Žalovaným bylo následně dne 8. 2. 2018 vydáno napadené rozhodnutí, kterým žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
27. Krajský soud se po shrnutí skutečností obsažených ve správním spise zabýval námitkou žalobce týkající se prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány, a hodnocení důkazů. Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 27. 6. 2017 okolo 11:20 hod řídil žalobce v obci Žďár nad Sázavou na ulici Havlíčkovo náměstí ve směru jízdy od ulice Horní vozidlo tov. zn. X., reg. zn. X., přičemž se na křižovatce ulic Havlíčkovo náměstí, Neumannova, Žižkova a Dolní zařadil do levého odbočovacího pruhu, pro který byl v danou chvíli rozsvícen červený světelný signál „STŮJ!“. Sporným je však zjištění, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, když žalobce v jízdním pruhu pro odbočení vlevo, pro který byl rozsvícen červený světelný signál „STŮJ!“, na svém vozidle zapnul znamení o změně směru jízdy vpravo a po projetí vozidla v jízdním pruhu pro jízdu rovně a vpravo se rozjel do křižovatky a pokračoval v jízdě rovně.
28. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.*
29. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
30. Dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona je při účasti na provozu na pozemních komunikacích *každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
31. Dle ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona *při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením.*
32. Dle přílohy č. 8 k vyhlášce č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích (dále též „Vyhláška“), označené jako „Vodorovné dopravní

značky“, je k dopravní značce č. V 9a „Směrové šipky“ uvedeno: *Šipky vyznačují způsob řazení do jízdních pruhů před křižovatkou nebo místem odbočení a stanovený směr jízdy. Šipky mohou být použity i k potvrzení jinak stanoveného směru jízdy. Přechodná úprava provozu na pozemních komunikacích může být provedena pouze obrysem této značky.*

33. Krajský soud k tomuto obecně uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Z toho vyplývá, že pouze v případě, bylo-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, může správní orgán uložit za jeho spáchání sankci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, je pravděpodobná, nebo dokonce nejpravděpodobnější verze skutkového stavu. Není-li mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (zásada *in dubio pro reo*). Jak již zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115: „(...) V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní.“ Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18). K procesnímu postupu zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů jsou i v přestupkovém řízení použitelná příslušná ustanovení správního řádu.
34. Dle ustanovení § 3 správního řádu poté *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* V přestupkovém řízení je tedy správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (viz ustanovení § 3, § 50 a § 52 správního řádu).
35. Závěr o spáchání přestupku musí být podložen vyhodnocením obsahu a věrohodnosti provedených relevantních důkazů. Žalobce lze shledat vinným ze spáchání předmětných přestupků pouze tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce rozjel na dané křižovatce rovně, ačkoliv stál v levém odbočovacím pruhu označeným

vodorovným dopravním značením (směrovými šipkami), pro který svítil na semaforu červený světelný signál „STŮJ!“. Nebude-li možno provedené relevantní důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda se žalobce skutečně vytýkaného protiprávního jednání dopustil, a v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku.

36. V nyní posuzovaném případě přisoudily správní orgány největší váhu vyhodnocení situace PČR na základě kamerového záznamu z policejního vozidla, které se nacházelo v inkriminované době za vozidlem žalobce, a to v souladu s úředními záznamy, které byli součástí policejního spisu. Kamerový záznam byl správnímu orgánu I. stupně předložen PČR prostřednictvím úředního záznamu doplněného o CD. Správní orgány vzaly na základě předloženého kamerového záznamu za prokázané, že žalobce nerespektoval červený světelný signál „STŮJ!“, který svítil na semaforu pro směr jízdy žalobce (tj. levý odbočovací pruh), a zároveň nerespektoval dopravní značku č. V 9a „Směrové šipky“, neboť se se svým vozidlem rozjel za daných okolností rovněž do křižovatky a pokračoval v jízdě rovně. Správní orgány vyhodnotily výslech svědkyně Bártové (spolujezdkyne žalobce), jakož i žalobce samotného, jako nevěrohodné a účelové ve snaze vyhnout se postihu za protiprávní jednání, přičemž dospěly k závěru, že byly tyto výpovědi jednoznačně vyvráceny pořízeným kamerovým záznamem.
37. Lze shrnout, že postih žalobce za předmětné přestupky je ze strany správních orgánů opřen především o záznam z kamery umístěné v policejním vozidle, které jelo přímo za vozidlem žalobce a v inkriminovaném okamžiku stálo rovněž v levém odbočovacím pruhu za vozidlem žalobce. Krajský soud v souladu se závěry správních orgánů ověřil, že na pořízeném kamerovém záznamu, který je velmi kvalitní, je zřejmé, že vozidlo PČR jelo za vozidlem žalobce již několik minut před zastavením v inkriminované křižovatce. Vozidlo žalobce následně na křižovatce zajelo od odbočovacího pruhu vlevo, označeného směrovými šipkami, pro který na světelném signalizačním zařízení svítil signál s červeným světlem „STŮJ!“. Na vozidle žalobce zřetelně svítilo znamení o změně směru jízdy vlevo a následně zastavilo před příčnou souvislou čarou. Na signalizačním zařízení pro jízdu rovně a vpravo svítil signál se zeleným světlem „VOLNO“. Vozidlo žalobce stálo přibližně 8 vteřin v levém odbočovacím pruhu, poté se na vozidle žalobce rozsvítilo znamení o změně směru jízdy vpravo a po projetí vozidla X., jedoucího rovně, se vozidlo žalobce rozjelo rovně do křižovatky, následně vybočilo mírně a vpravo a dále pokračovalo rovně v jízdě. V době, kdy vozidlo žalobce rozsvítilo znamení o změně směru jízdy vpravo a rozjíždělo se do křižovatky, svítil na signalizačním zařízení pro jízdu vlevo stále signál s červeným světlem „STŮJ!“ a na signalizačním zařízení pro jízdu rovně a vpravo se v okamžiku rozjezdu vozidla žalobce a průjezdu vozidla X. rozsvítil signál se žlutým světlem „POZOR!“. Správní orgány považovaly na základě tohoto kamerového záznamu za prokázané, že žalobce dané přestupky spáchal. S tímto hodnocením záznamu z kamerového systému umístěného v policejním voze se soud bez dalšího ztotožnil, neboť vzal v potaz veškeré okolnosti a všiml si všech detailů, které byly v nyní posuzovaném případě relevantní. Správní orgány vyhodnotily záznam z kamerového systému policejního vozu velmi podrobně, když se věnovaly jednotlivým detailům záznamu, a to rovněž v souvislosti s tvrzením předkládaným žalobcem v průběhu správního řízení, jakož i během kontroly PČR.

38. Z obsahu spisu vyplývá, že v otázce žalobcem spáchaných přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo provedeno rozsáhlé dokazování. Skutkový závěr orgánů obou stupňů o tom, že žalobce spáchal přestupky, které mu byly kladeny za vinu, byl jednoznačně prokázán v řízení před správními orgány. Tento skutkový závěr správních orgánů se neopírá pouze o stěžejní důkaz – videozáznam, ale vyplývá i z jiných důkazů podkladů pro vydání rozhodnutí (např. z úředních záznamů sepsaných PČR, které jsou zcela v souladu s pořízeným videozáznamem). Z napadeného, jakož i prvostupňového, rozhodnutí je též dostatečně patrné, jak se správní orgány vypořádaly s argumentací žalobce a vyslechnutí svědkyně (spolujezdkyne žalobce). Je z nich taktéž patrné, z jakých důvodů a důkazů dovozovaly, že je žalobcem předestřená argumentace lichá a vyvrácená.
39. Podle názoru krajského soudu jsou vyslovené závěry správních orgánů ohledně spáchání přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona zcela dostatečně podložené skutkovými okolnostmi zjištěnými ve správním řízení. Ze skutkového stavu věci i z jeho hodnocení správními orgány vyplývá, že žalobce nedbal světelného signalizačního zařízení, které mu pro jím zvolený jízdní pruh signalizovalo zastavit vozidlo červeným signálem „STŮJ!“, jakož ani směrových šipek, které stanovovaly žalobci povinnost jet v daném směru (v tomto případě vlevo). Skutkový stav věci zjištěný správními orgány je zcela dostatečný pro závěr, že žalobce naplnil znaky vytýkaných přestupků, které mu byly kladeny za vinu, a je prostý rozumných pochybností.
40. Žalobce nikterak nezpochybnil fakt, že byl se svým vozidlem zařazen v levém odbočovacím jízdním pruhu, pro který po celou dobu stání vozidla v křižovatce svítil červený světelný signál „STŮJ!“, který řidičům v tomto jízdním pruhu přikazoval po celou dobu jeho svícení nevjíždět do křižovatky. Z tohoto zákonem stanoveného pravidla přitom nelze činit žádné výjimky. Tvrzení žalobce, že jel daným místem poprvé, řídil se podle přerušené navigace, pročez si teprve po svém zařazení v levém odbočovacím pruhu uvědomil, že potřebuje jet rovně, a následně se z křižovatky rozjel za posledním vozidlem jedoucím z vedlejšího jízdního pruhu, nemá pro posouzení protiprávnosti jednání žalobce žádný význam. V levém odbočovacím pruhu, ve kterém byl žalobce se svým vozidlem po celou dobu svého stání v křižovatce zařazen, bylo jeho povinností respektovat světelná signalizační znamení, jakož i vodorovné dopravní značení, která pro daný jízdní pruh platila, a následně po rozsvícení zeleného světelného signálu „VOLNO“ odbočit s vozidlem doleva. Nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že žalobce okamžik před rozjezdem svého vozidla směrem rovně do křižovatky rozsvítil na svém vozidle znamení o změně směru jízdy vpravo, neboť byl stále zařazen v odbočovacím pruhu vlevo a do jízdního pruhu jedoucího rovně se nikdy v průběhu svého manévru nezařadil a zařadit ani nemohl. Výše uvedené bylo nutné respektovat taktéž za situace, kdy žalobce věděl, že je jím zvolený odbočovací pruh pro jeho cestu nesprávný. I přesto měl žalobce odbočit vlevo tak, jak mu to přikazovaly vodorovné dopravní značky, a následně se na vhodném místě otočit a dále již pokračovat v jízdě v zamýšleném směru. Z pozice vozidla žalobce tedy nebylo možné jet rovně, i když na semaforu svítil pro vedlejší jízdní pruh jedoucí rovně a doprava zelený světelný signál „VOLNO“ a v pravém jízdním pruhu se již nenacházelo žádné další vozidlo.

41. Soud přitom upozorňuje, že i v případě, kdy by připustil, že žalobce mohl po zapnutí znamení o změně směru jízdy vpravo a kontrole, že již ve směru jízdy rovně nejedou jiná vozidla, která by mohl ohrozit, skutečně pokračovat v jízdě rovně, by se stále jednalo o protiprávní jednání ze strany žalobce. Je tomu tak proto, že je z kamerového záznamu zřejmé, že v okamžiku, kdy žalobce zapnul znamení o změně směru jízdy vpravo a pomalu se rozjížděl do křižovatky za vozidlem X., rozsvítil se pro pravý jízdní pruh pro jízdu rovně a vpravo signál se žlutým světlem „POZOR!“, který pro řidiče znamená povinnost zastavit vozidlo před vodorovnou dopravní značkou, a to příčnou čarou souvislou. Každý účastník silničního provozu si přitom musí být vědom toho, že při průjezdu křižovatkou nebo i předtím může dojít ke změně světelné signalizace. Musí být proto připraven na tuto změnu adekvátně a bezprostředně reagovat. Změna zeleného světla na žluté světlo a následující červené světlo není nic neobvyklého a nahodilého. Jde o zcela běžnou dopravní situaci. Řidič ji musí předvídat a tomu musí přizpůsobit způsob a rychlost jízdy. Ani v tomto případě tak však žalobce evidentně nepostupoval, když na výstražnou signalizaci žlutým světlem nereagoval. V jeho případě se přitom nejednalo o výjimku, že mohl pokračovat v jízdě, neboť byl při rozsvícení výstražné signalizace žlutým světlem již tak blízko, že by nemohl bezpečně zastavit. Jak správně poznamenaly správní orgány, žalobce se naopak se svým vozidlem teprve rozjížděl (což žalobce ostatně ani nikterak nezpochybnil) a měl tudíž velmi malou rychlost, ve které mu nemohlo činit problém na tento signál řádně zareagovat a zastavit vozidlo před hranicí křižovatky tak, aby neohrozil či neomezil ostatní účastníky silničního provozu. Soud se tak v souladu se vším výše uvedeným nemohl ztotožnit s tvrzením žalobce, že smyslem řešení celé situace bylo dosažení jednání neohrožující život, zdraví nebo majetek jiných osob. Pokud by se žalobce řádně řídil dopravním značením, pokračoval v jízdě vlevo a na nejbližším vhodném místě se otočil, aby mohl pokračovat v jízdě ve správném směru, bylo by pouze takové jednání možné označit za správné řešení plně zaručující plynulost a bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Nicméně jak soud poznamenal již výše, fakt, že žalobce pokračoval v jízdě rovně, když se řídil signalizačním znamením platícím pro jízdní pruh pro jízdu rovně a vpravo, není pro posouzení protiprávnosti jeho jednání vůbec relevantní.
42. Počinání žalobce tedy bylo ze všech ohledů chybné a bez dalšího naplňovalo znaky přestupků, které mu byly kladeny za vinu. Jestliže žalobce poukazoval na to, že svým jednáním přímo neohrozil či neomezil jiné účastníky silničního provozu, nelze tuto skutečnost v nyní řešeném případě považovat za důvod pro liberaci jeho protiprávního jednání, nýbrž pouze za okolnost, ke které by měly správní orgány přihlížet při stanovení výše sankce. Správní orgány tomuto plně dostály, když danou okolnost hodnotily jako okolnost pro žalobce polehčující.
43. Krajský soud má tedy za to, že správní orgány dostály své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupcích, přičemž uplatněné žalobní námitky byly pro spravedlivé rozhodnutí věci irelevantní a nevěrohodné. Jak bylo uvedeno výše, přestupkové jednání bylo dostatečně prokázáno správními orgány shromážděnými podklady.
44. Na základě všeho výše uvedeného proto krajský soud souhlasí s tím, že správní orgány pomocí výše specifikovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daných přestupků. Stav bez

důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce skutečně vytykaného přestupkového jednání dopustil. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5, jakož i ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Tato žalobní námitka tedy nebyla vyhodnocena jako důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

45. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
46. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
47. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
48. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2020

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.